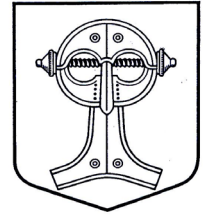

Keiķenes Īvēstnesis

2013. gada
30. janvāris

Keiķenes pagasta mēņēšraksts Nr.244/1

Iznāk no 1991. gada 14. augusta.

Mainies pats, un pasaule mainīsies

2012. gada nogalē Keiķenes pagasta pārvaldes vadītājs Vilnis Sirsonis Jaunā gada apsveikuma vārdus ķeipeniešiem tā arī neuzrakstīja - muguras kaite atgādināja par sevi, neļaujot īstenot labo nodomu.

Tāpēc tagad, 2013. gada pašā iesākumā, aicināju Vilni Sirsoni uz sarunu par aizgājušo gadu un par to, ko nesīs jaunais - 2013. gads.

V. Sirsonis. - Pareizi Tu jautā, bet vai daudzi Jaunā gada priekšvakarā pārdomā aizejošā gada notikumus un arīdzan ielūkojas sevī? Man šķiet, ka nē, jo Jauno gadu pierasts sagaidīt skaļā pulkā, ar salūta raķešu šaušanu debesīs un reizēm arī ar pārmērīgu alkohola lietošanu. Bet Vecā gada vakarā vajadzētu turpināt kluso Ziemassvētku noskaņu un pārdomās sagaidīt nākamo

vajadzīga?

Ja runājam par to, kāds aizvadītais gads bijis Keiķenei un Latvijai, tad manā uztverē tas ir bijis stabils, bet bez ievērojamām pārmaiņām. Mūsu valsts valdības cildinātā Latvijas izaugsme nav jūtami ietekmējusi valsts iedzīvotāju labklājības pieaugumu. Viss joprojām ir katra paša rokās: spirināsies - tiksī no poda laukā, nespirināsies - noslīksi ar visu krējumu - šajā gadījumā ar citu solījumiem.

Jaunajā gadā vēlam viens otram laimi, prieku, veselību, pārticību un ticam un ceram, ka nākamais gads būs labāks par iepriekšējo. Vai Tevī ir cerība un ticība, un pārliecība, ka 2013. gads būs labāks par 2012.?

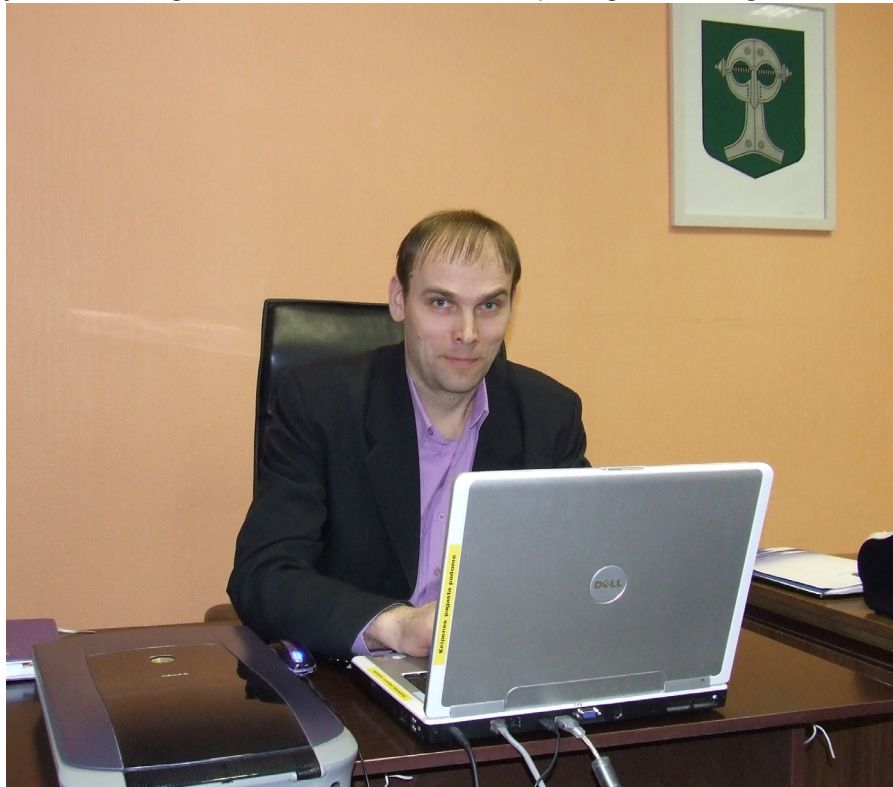
V. Sirsonis. - Kā saka tautas paruna - cerība mirst pēdējā. Manuprāt, cerībai ir jābūt vienmēr, jo citādi nav vērts vispār dzīvot - no rīta celties un iet ikdienas darbos. Nedrīkst ielaist bezcerīgas domas sevī, jo tās paralizē cilvēka gribasspēku un dara viņu vāju.

Cilvēku uztveres ir atšķirīgas - kas vienam ir labs, citam šķitīs sliktis un otrādi. Tāda divējāda ir mūsu pasaule, kurā dzīvojam un kurā mums jāprot pastāvēt un izdzīvot.

Katrā ziņā - nekad nedrīkst padoties, bet nevajag arī ar pieri skriet sienā, jo tā jau arī būs grūti ko panākt. Manuprāt, katram no mums ir vairāk jāieskatās sevī, savā dvēselē un atbildes grūtos brīžos jāmeklē tieši tur. Ja mainīsies pašī, mainīsies arī apkārtējā pasaule ap mums. Ja uzsmaidīsim pretimnācējam, tad, visticamāk, viņš uzsmaidīs jums. Ja būsiet dusmīgi, ar visu neapmierināti, to pašu saņemsiet no citiem.-

Ko Tu kā pārvaldes vadītājs vari solīt - kādas labas lietas un interesantus pasākumus un notikumus ķeipenieši var cerēt sagaidīt šogad?

V. Sirsonis. - Tagad varu droši apgalvot, ka Keiķenē visas pašvaldības iestādes un struktūras turpinās savu

Vispīrms jāuzvar savs ego - tikai tad pasaule pārmainīsies, - tā domā pagasta pārvaldes vadītājs Vilnis Sirsonis.

Lai arī vecā gada vakars un jaunā gada rīts atšķiras tikai ar to, ka apzīmē katrs savu diennakts laikposmu, savās domās mūsu gadu miju uzskatām par nozīmīgu mūsu dzīves robežšķirtni. Kad esam nonākuši līdz šai šķirtni, tad parasti sākam vētīt un plūnīt vakardienu un ar cerībām skatīties uz rītdienu. Pirmais, ko gribu pajautāt, - kāds Tavā skatījumā bijis nu jau aizvadītais 2012. gads Tavai ģimenei, Keiķenei un Latvijai?

gadu, tā teikt, garīgi sagatavoties jaunajam gadam.

Par aizvadīto gadu personīgi nevaru sūdzēties. Vienīgi gada nogalē pašam sastreikojās veselība. Un tad es pie sevis domāju, kāpēc tas notika tieši gada nogalē un jaunā gada sākumā? Laikam tāpēc, lai man būtu laiks garīgām pārdomām. Jo dzīvē jau būtiskākais nav tikai iztikas pelnīšana un nepārtraukts skrējieni pēc kaut kā iedomāta - bet vai

darbu, jo š.g. 24. janvārī tika apstiprināts Ogres novada 2013. gada budžets. Apstiprinātajā budžetā ir paredzēti finanšu līdzekļi visu Ķeipenes pagasta pārvaldes pakļautībā esošo iestāžu un struktūrvienību uzturēšanai, kā arī Ķeipenes pamatskolas remontdarbiem - pirmā stāva koridora remontam un apgaismes armatūras nomaiņai skolas telpās un klasēs.

Vēl mēģināsim beidzot ierīkot arī publiskas piekļuves tualeti pagasta pārvaldes telpās, lai to varētu izmantot pagasta pārvaldes un bibliotēkas apmeklētāji.

No interesantiem pasākumiem varētu būt Ogres novada pašvaldības darbinieku sporta spēles, kas šogad notiks Ķeipenē.

Domāju, ka interesanti būs arī Ķeipenes tautas nama rīkote pasākumi, kurus laipni lūdzu apmeklēt. Aicinu ķeipeniešus arī pašus piedalīties pašdarbības kolektīvu darbībā.

Šajā gadā tiks izsludināts arī šajā Eiropas Savienības plānošanas periodā pēdējais biedrības „Zied zeme” LIDER projektu konkurss, kurā aicinu piedalīties visus interesentus, lai varam realizēt atkal kādu ķeipeniešiem nepieciešamu projektu. Šogad par jau apstiprināto LIDER projektu naudu tiks labiekārtota Plaužu ezera peldvieta.

Gada iesākumā presē un internetā izskanēja tādi traģisma pilni jautājumi: cilvēki vaicā Tiesībsarga birojam, vaicā deputātiem, kā lai izdzīvo. Cilvēki strādā, saņem algu, bet nespēj samaksāt rēķinus, jo algas ir neadekvāti zemas. Tā ir arī daudzu ķeipeniešu problēma – zemi ienākumi vai to vispār nav.

Tiesībsarga birojs iesaka doties uz sociālo dienestu, deputāti – griezties pašvaldībā, lai tā rod risinājumu. Bet sociālie pabalsti diemžēl neatrisina cilvēku ar zemiem ienākumiem problēmas. Ja, piemēram, trūcīgie un maz-

nodrošinātie ķeipenieši komunālo maksājumu pabalstu gadā var saņemt 30 līdz 95 latu apmērā, tas ir tikai piliens jūrā, jo par divistabu dzīvokli, kurā dzīvo viens cilvēks, mēnesī jāmaksā 35 lati, neskaitot elektrības maksājumus.

Ko Tu kā pašvaldības iestādes vadītājs atbildētu uz sava pagasta iedzīvotāja uzdotu jautājumu, kā lai dzīvo un izdzīvo?

V. Sirsonis. - Šis nav viegls un vienozīmīgs jautājums. Patiesībā - savā ziņā viena no mūsu valsts attīstības problēmām ir darba devēju, kuri uzņemtos atbildību par jaunu ražotāju, pakalpojumu izveidi, trūkums. Valstij un pašvaldībām visos iespējamajos veidos vajadzētu atvieglot uzņēmējdarbības uzsākšanu un, cik vien iespējams, mazināt birokrātiju, lai jaunajam uzņēmējam nenolaižas rokas jau pašā uzņēmuma dibināšanas brīdī.

Katrā ziņā bez nopietna darba iztiku nevarēs nopelnīt. Uzskatu, ka, dzīvojot laukos, jābūt savam dārzam un pa vasaru savai ģimenei lauku veltes gan vajadzētu sagādāt. Tas vairāk prasa darbu, mazāk finanšu līdzekļus, bet iztikai atspajds būs.

Uzņēmīgākajiem vajadzētu saņemt drosmi un pārliecību saviem spēkiem un uzsākt kādu nodarbošanos. Jā, daudz būs jādomā pašam, arī jāskaita nauda, bet tā ir iespēja darīt to, ko pats proti, un savā ziņā būt arī sev saimnieks. Šajā nodarbē var iesaistīties visa ģimene. Ka tāda lieta aiziet - Ķeipenē labu piemēru netrūkst.

Esmu gatavs uzklaut jūsu ieceru un palīdzēt, cik vien tas būs manos spēkos. Un, ja nu tomēr esat nonākuši galīgā bezizejā, protams, nāciet uz pašvaldības sociālo dienestu, un sociālais dienests centīsies palīdzēt.

Varbūt taisnība E. Veidenbaumam un viņa dzejā paustajai domai, ka virs zemes nav taisnības, dūrei tik spēks un

ka mums vienkārši jāpaciešas – debesīs labāki būs?

V. Sirsonis. - Ir mums arī tāds latviešu tautas teiciens: Ko sēsi – to pļausi. Ja esam nonākuši līdz dzīves jēgas filozofiskam viedoklim, tad katrs mēs saņemam to, ko esam pelnījuši, un šajos laikos tas notiek jau te un tagad. Ne viens vien ir sev uzdevis šajā dzīvē jautājumu - kāpēc ar mani tā notiek? Bet vai esat kādreiz ko sevī, savā raksturā, uzvedībā un attieksmē pret citiem cilvēkiem izmainījuši? Vai atkārtojat vienas un tās pašas kļūdas no dienas dienā? Vienkārši - šodien dzīvojot pēc Dieva likumiem, mēs bruģējam labāku savu nākamo dzīvi un ne debesīs, bet gan uz zemes. Bet tas jau būs nākamajā dzīvē.

Lai raksts nebeigtos ar tādu skumju un bezcerīgu noti, nobeigumā varbūt vari pateikt ķeipeniešiem ko iedvesmojošu un pozitīvu....

V. Sirsonis. - Laikam neko jaunu vairs nepateikšu. Lai mūsu dzīve mainītos, ir jāmainās mums katram pašam. Mēs nevaram izmainīt citu cilvēku, lai kā to vēlētos, ja vien to nevēliesies pats šis cilvēks. No sākuma tas liekas absurdi, jo gribas mainīt citus, bet sevi uzskatīt par pašu pilnību. Bet - iedomāsimies, ka uz labo pusi mainās katrs - es, tu, ģimenes loceklis, kaimiņš, valsts ierēdnis utt. Vai tad mēs nonāktu tuvu ideāliem apstākļiem? Nonāktu, bet mēs nespējam uzvarēt savu ego, kas mums nemiļīgi atkārtoti: ar tevi viss ir kārtībā, nepārpulies, atpūties, to darbiņu izdarīs cits utt., iemesls jau atradīsies vienmēr. Novēlu jums katram sevī šajā gadā uzvarēt kaut vienu negatīvu īpašību un to turpmāk vairs neatkārtot, būt drosmīgiem mēģināt, uzsākt ko jaunu, nebaidoties kļūdīties, un būt labestīgiem, mīlošiem un izpalīdzīgiem attiecībā pret citiem!-

V. Sirsoni iztaujāja **B. Mictule**

Kaili pretī lodēm – vai bija vērts?

Interneta portālā TVNET 20. janvārī varēja izlasīt rakstu „Kaili stājās pretī lodēm”, kurā barikāžu laika aculiecinieks Vilis Ivanovskis intervijā portālam stāsta par 1991.gada janvārī piedzīvoto un novēroto. Šis raksts pamudinājis Latvijas iedzīvotājus iesaistīties diskusijā par barikāžu laiku – rakstam ir pievienots 601 komentārs.

Daļa no komentētājiem asi, kritiski un pat naidīgi izsakās par barikāžu

laiku un tā ieguvumiem, citi uzskata šo notikumu par svētu un nozīmīgu.

Diskusijā malā nav palicis arī Ķeipenes pamatskolas skolotājs Andris Upenieks.

Lūk, Andra Upenieka pārdomas par 1991. gada janvāra notikumiem, publicētas raksta „Kaili pretī lodēm” komentāros:

Andris Upenieks. - Nedrīkst šo tematu jaukt kopā ar šodienas politiskajām

šļurām. Tām nav nekāda sakara ar Barikādēm. Es tur biju, un tās bija MANAS Barikādes MANAI tautai. Es tur griezīgos vējos un drēgnajā spelgoņā mazgāju dvēseli. Un kopā ar citiem uzvarēju sevi, jo bija bail, bet neiet nevarēju - ko es šodien teiktu saviem bērniem, mazbērniem, skolas bērniem?...

Mums bija viegli kopīgajās Barikādēs, bet šodien neaizmirstu smago cīņu

ar savu iekšējo barikādi. Neaizmirstu cīņu ar savu ego, kas reizēm traucē būt Barikāžu baltam. Bet esmu laimīgs, ka piedzimu laikā un biju tur, Barikādēs, kopā ar saviem pleca

Andris Upenieks patiesi tic, ka mēs reiz kļūsim Barikāžu baltī.

Foto no A. Upenieka personīgā arhīva biedriem, kuri bija nākuši uzvarēt sevi.

Mans draugs muzikants Juris toreiz teica: „Vai nav dīvainā sajūta, tumšās ieliņas drūmu ēnu gaismotas, bet nav jābaidās dabūt pa purnu...?” Cilvēces attīrīšanās dienās arī noziedzības līmenis bija nokritis uz nulles.

Tās bija mūsu naivās cerības, ka kļūsim baltī. Ļoti cienu savu bērnišķīgo naivumu un patiesi ticu, ka reiz kļūsim Barikāžu baltī!

Esiet sveicināti, mani pleca biedri un dvēseles radnieki - gaišajos svētkos! –

Tās ir barikāžu dalībnieka Andra Upenieka pārdomas, interneta diskusijas raisītas.

Ko par barikāžu laiku domā citi ķeipenieši – barikāžu dalībnieki? Un vai viņi, ja laiku varētu pagriezt atpakaļ, ar šodienas dzīves pieredzi un skatījumu izvērtējot tā laika notikumus, tomēr būtu uz barikādēm?

Juris Spārniņš. - Es tajā laikā strādāju par Ķeipenes kultūras nama vadītāju. Un kultūras nams bija vieta, kur pulcējās ķeipenieši, kas nevarēja un negribēja palikt malā Latvijai tik svarīgajos notikumos. Tautas frontes Ķeipenes nodaļas biedru sanāksšanas notika kultūras namā.

Manuprāt, Atmosdas laikā cerības uz labāku dzīvi nebija galvenais vadmotīvs, galvenais bija tikt vaļā no stagnācijas, no sociālisma. Mēs, padomju laika cilvēki, dzīvojuši aiz dzelzs priekškara, nemaz nezinājām, ko

nozīmē kapitālisms, un īsti nevarējām zināt, kas mūs sagaida. Tagad redzam, ka arī kapitālisms nav tik salds.

Patiesībā jau laiks visu vadīja – perestroika, Tautas fronte. Mums ļoti gribējās brīvību, bet ko tā nesīs – nenojautām. Gājām ar konkrētu mērķi – jāiet un jādara viss līdz galam. Un jāmaina viss līdz beidzamajam.

Barikāžu laiks – tā nebija atpūta kūrortā. Bet tādu brālības izjūtu, kāda valdīja uz barikādēm, diez vai dzīvē vēl kādreiz piedzīvosim.

Ja laiku varētu pagriezt atpakaļ, es noteikti atkal būtu Rīgā uz barikādēm. Tikai tagad būtu drošāks un pārliecinātāks, jo zinātu, kas tālāk darāms. Tajā laikā jau padomju cilvēks klausījās, muti pavēris, nebija īstas izpratnes, ko darīt tālāk; iestājās pat zināms šoks, kad vecais sagrauts un jābūvē viss no jauna.

Kā jaunā būvēšana izdevusies? Ir tāds labs krievu teiciens: „Labi tur, kur mūsu nav.” Kāda nu ir mūsu šodienas dzīve, tāda ir. Vēlēties jau var visu ko... Cik esam nopelnījuši, tik saņemam.

Ja Latvija ir neatkarīga, tad cilvēks tagad ir brīvs un var veidot savu dzīvi. Vai mēs patiešām esam brīvi? – tas ir jautājums, uz kuru katram pašam jāmeklē atbilde.

Atmodas laikā teicām: „Kaut postalās, tikai brīvi!” Savu izvēli starp: ej un

Savu izvēli starp vergošanu kirzeniekiem kājās vai staigāšanu brīviem kaut vai postalās esam izdarījuši - tā domā Juris Spārniņš. Un tāpēc nav tagad ko gausties!

vergo kirzeniekos vai staigā postalās, bet brīvs – esam izdarījuši.-

Māris Graudiņš. - Ja vēlreiz būtu jāiet uz barikādēm, noteikti ietu.

Barikāžu laiks bija īpašs laiks, un es neko nenožēloju un nekaunos par to, ka biju uz barikādēm. Tikai brīvību un pārmaiņas, ko mēs visi kopā izcīnījām, blēži un krāpnieki pamanījās izmantot savā labā. Blēži tagad ir pie varas un teikšanas. Bet nevar jau neko daudz izrunāties – ka nesanāk man nepatīkšanas. Nekas jau šajā ziņā nav mainījies – ne padomju laikos varēja brīvi izteikties, ne tagad. Tāpēc labāk vairāk neko neteikšu. Varbūt, ka jātaisa jaunas barikādes, lai izmainītu mūsu dzīvi, varbūt....-

Gunārs Buks. – Vajadzēja vai nevajadzēja man pirms 22 gadiem būt uz barikādēm? Laiks bija tāds, ka vajadzēja.

Gunārs Buks domā, ka vēsturiskā situācija pag.g. 90. gados bija izveidojusies tāda, ka nekas vairs nevarēja palikt pa vecam. Barikāžu dalībnieki šajā vēstures posmā bija tikai otrā plāna aktieri.

Taisnību sakot, es padomju laikos nedzīvoju slikti – man bija labs darbs, es labi pelnīju – varēju atļauties 3000 rubļus pārmaksāt, lai tiktu pie „Žiguļa”. Un, tā kā man bija „Žigulis”, varēju aizbraukt uz leišiem desas nopirkt – arī badu necietu. Mani tāda dzīve apmierināja, jo es nezināju, ka var būt arī citāda dzīve. Es zināju tikai to dzīvi, kādu es dzīvoju, un man tā likās gana laba.

Kāpēc tad es braucu uz barikādēm? Visi brauca, un es arī braucu, jo sapratu, ka dzīve brīvā Latvijā būs labāka vai vienkārši citādāka. Un tas arī bija fakts – pēc Brežņeva nāves bijušajā Padomju Savienībā viss gāja uz galu. Var teikt, ka visi apstākļi tā izkārtojās un lietas virzījās uz to, ka sociālismam jāsabruk. Liktenis nospēlēja galveno lomu, mēs

Turpinājums 4. lpp.

Turpinājums no 3. lpp.

tikai spēlējām otrā plāna aktieru lomas. Varēja būt tikai viena pavēle, un krievu tanki mums pārbrauktu pāri. Bet tā nenotika. Tātad tā bija lemts.

Ja gadus pagrieztu atpakaļ un man būtu jāizdara izvēle – braukt vai nebraukt uz barikādēm – es tomēr brauktu. Kaut arī šodienas Latvijā esmu vīlies – pārāk liela un dziļa plaša izveidojusies starp bagāto un nabadzīgo slāņiem.

Kaut kā jau dzīvot var. Es šai pastāvošajai iekārtai esmu par vecu-fiziskā ziņā nevaru turēt laikam līdzī. Diemžēl 16 stundas dienā vairs nostrādāt nespēju. Bet, ja tu strādā mazāk stundas, neko daudz nopelnīt nevari. Tāda ir dzīve, tāds – laiks.-

Aivars Kalniņš. – Es kopā ar Andri Upenieku un pārējiem ķeipeniešiem pirms 22 gadiem biju Rīgā uz barikādēm. Barikāžu goda zīmi gan nesaņēmu, bet es sevi arī neuzskatu par nezin kādu varoni. Arī mana sieva Signe bija uz barikādēm. Tikai mēs gan toreiz viens otru vēl nepazinām.

Kad atmiņās atgriezies tajā laikā, prātā nāk tās izjūtas, kas mūs pārņēma, kad uzzinājām par slaktiņiem Viļņā un uz robežas. Sapratām, ka tādi notikumi var atkārtoties arī Latvijā. Visiem bija iekšēja izjūta, ka tūlīt, tūlīt kaut kas notiks – uzbruks armijas vienības, Omon kaujinieki vai miliči, ielās parādīsies tanki un bruņumašīnas.

- Skumji, ka tikai uz barikādēm un Dziesmu svētkos mēs, latvieši, esam vienoti,- teic Aivars Kalniņš.

Skaļi mēs par to neviens nerunājām, bet klusībā katrs pats sev uzdevām jautājumu: vai spēsim sadoties rokās un kailām rokām stāties pretī bruņumašīnām un tankiem? Tas nebija vienkāršs un viegls jautājums.

Daudz laika barikāžu dalībnieki tolaik pavadīja Doma baznīcā – nāca iekšā un gāja ārā. Bija sajūta, ka Dievs

uzklausa un redz mūs, ka nav pametis mūs un ir kopā ar mums. Tik ļoti varēja izjust Dieva klātesamību. Dieva klātesamība, ticība mūsu taisnībai, brīvības alkas, kopības un brālības izjūta – tas bija TĀDS SPĒKS.

Dalījāmies viens ar otru – vai tā būtu tējas krūze vai ķilavu maizīte, vai zeķu pāris. Tā kopības un brālības sajūta – tādu diezin vai kaut kad vēl piedzīvosim. Tā bija kaut kas līdzīgs izjūtai, kas mūsu sirdis pārņēma Dziesmu svētkos, bet tajā pašā laikā gluži kas cits.

Tas, kas notika pēc tam, kad brīvība bija izcīnīta.... Sākās cilvēku cīņa par izdzīvošanu jaunajā valstī. Domāju, ka mums nepaveicās ar vadītājiem – privatizācijas bīdītājiem. Dažreiz domāju – mums Dievs speciāli uzlika tādus pārbaudījumus, lai mēs kaut ko iemācītos no šīm lietām.

Nozēlas man nav. Jaunas valsts veidošana – tas ir grūts process. Mēs vēl tikām viegli cauri, bez lieliem upuriem. Paskatieties uz citu valstu, piemēram, Amerikas ceļu uz demokrātiju. Tas ceļš bija gadu simtu garš un cauri asinīm.

Ir pārmetumi par to, ka Latvijā netika saglabāta ražošana. Es nezinu neviena citas valsts pozitīvā piemēra par to, ka kādā jaunajā valstī saglabāta visa ražošana.

Es saprotu cilvēku aizvainojumu, jo cilvēkiem ir grūti. Valsts vadītāji ir parūpējušies par zviedru banku mantrausību, pieļaujot zviedru banku plosīšanos ar kredītu piešķiršanu.

Skumji, ka tikai uz barikādēm un Dziesmu svētkos mēs, latvieši, esam vienoti. Ikdienā mums vienotības nav.

Redzu, kā Ušakovs un viņa partija TV pārpludinājuši ar pašslavināšanas reklāmām, kas nostrādā uz cilvēku emocijām un prātiem. Skaidrs, ka Rīgā pēc vēlēšanām turpinās valdīt Ušakovs un Saskaņas centrs, jo latviskā partijai ir vājas un sadrumstalotas, tās nav spēks.

Gandrīz 80% Latvijas iedzīvotāju skatās krievu TV programmas, jo Latvijas televīzijas piedāvājums ir neinteresants un dažreiz pat neprofesionāls. Mēs, latvieši, šķīstam ārā un neesam vienoti. Un tas ir patiešām traģiski.

Vienīgā cerība Latvijas jaunieši. Es ticu, ka viņi reiz Latvijas dzīvi sakārtos.-

Barikāžu dalībniekus uzklausa **B. Mietule**

Jauni darbi, ieceres un aktivitātes

Skaistais, bet tik ļoti piesātinātais Ziemassvētku laiks ir aiz muguras, vēl kā punkts gada beigām - svētki pašdarbniekiem.

Jauns gads, jaunas idejas un galvenais šā gada pasākums – Dziesmu un deju svētki, kuros arī mūsu dejojāji vēlas būt dalībnieki, nevis tikai skatītāji.

Vēl dejojāji nevar pienākuma un darba spriedzi mazināt, arī skatuves pieredze jāgūst, tāpēc februārī dejojāji piedalīsies vairākos sadančos.

Š.g. 2.februārī abi deju kolektīvi – senioru deju kolektīvs un vidējās paaudzes deju kolektīvs "Dandzis" - ir ielūgti uz Suntažu kultūras namā notiekošo pasākumu, jau tradicionālo sadanci „Baltajā putenī”.

Š.g. 9. februārī vidējās paaudzes deju kolektīvs dosies uz Saulkrastiem sadejot kopā ar citiem kolektīviem, nostiprinot deju svētku repertuāru.

Ķeipenes amatierteātris gatavo jaunu izrādi – Andras Manfeldes drāmu divos cēlienos „Tu tikai atgriezies”. Pirmizrādi ceram ieraudzīt marta beigās.

Bet š.g. 10.februārī amatierteātris ielūdz uz pagājušās sezonas izrādi - V.Pumpures „Kaimiņu būšanu” Ērgļu un Vecpiebalgas kultūras namos.

Ķeipenes vokālais ansamblis „Sonore” gatavojas skatei, kura notiks š.g. 3.martā Ogres kultūras centrā. Skatē jādzied trīs dziesmas – latviešu komponistu oriģināldziesma vai latviešu tautas dziesmas apdare un divas brīvas izvēles dziesmas, bez tam divas jāizpilda a cappella, tātad bez pavadījuma.

1.- 4. klašu deju kolektīva „Zeltupīte” šī pavasara lielais projekts – deju uzvedums „Īkstīte”, kurā piedalīsies arī pirmsskolas bērnu deju pulciņš un Madlienas jauniešu deju kolektīva „Daina” dalībnieki.

No Jaunā gada pirmsskolas vecuma bērnu deju pulciņa vadītājas darba alga tiek maksāta no pagasta pārvaldes budžeta, tāpēc mazo dejojāju vecākiem no Jaunā gada vairs nav jāmaksā par viņu bērnu piedalīšanos pirmsskolas vecuma bērnu deju pulciņā.

Atliek tikai novēlēt veiksmi visiem aktīvistiem un pasākumos - skatītājiem pilnu zāli!

Tautas nama vadītāja **Inese Daugaviete**

Desmit gadi dvēseliskā sadraudzībā

Šā gada 6. janvārī – Zvaigznes dienā - jau desmito gadu pēc kārtas dziedošie ķeipenieši koncertēja Rīgā Latvijas evaņģēliski luteriskā Krusta baznīcā. Šoreiz programmu caurvija tā noskaņa, kas visa uzveduma tēlainajā pieteikumā – „Klusā svētā naktī balti Ziemassvētki zied...”

Jaukā tradīcija iesākās 2003.gadā, kad par skolotāju Ķeipenes pamatskolā strādāja radoša pacēluma iedvesmotā Guna Upeniece (tagad Pitkevica). Guna tolaik dziedāja Krusta baznīcas kori, kas

aiz laimes raudājuši, sāpējuši, neesam arī mīlējuši. Muzikālie smalkumi, balss, sabalsojums, intonācijas, ritms, vārdi ir bezspēcīgi bez dvēseles līdzdalības...

Varbūt tas arī bijis noteicošais, kas glabājis silto draudzību desmit gadu garumā. Krusta baznīcas draudzes (gribētos teikt – sadraudzības) mācītājs Ivars Jēkabsons vienmēr pateicies par sniegota meža elpu un smaržu, tīru, skaidru, apgarotu sirdi, piesnigušām atmiņām, ko baznīcā ienes ķeipenieši. Viņš allaž sūta sveicienus Ķeipenes

Ķeipenieši 2012.gada Zvaigznes dienā Krusta baznīcā. Foto no Andra Upenieka personīgā arhīva.

trīs reizes viesojies arī Ķeipenē. Mūsu koncertgrupa Gunas tēva Andra vadībā izveidojās no dziedāt gribošiem – skolas bērniem, viņu vecākiem, skolotājiem, pagasta ļaudīm. Mēs pieaugušie allaž esam pārrunājuši, ka īpašs saviņņojums dziedāt kopā ar bērniem, bet mazie censoņi nereti apliecinājuši to pašu, ka viņiem patīkami būt starp lielajiem draugiem, būt kopā un muzicēt...

Jāatzīstas, ka gadu gaitā ne reizi vien esmu pie sevis pārlicis – varbūt pietiek? Bet tagad saprotu, ka to nemaz nevar izdarīt: ja literāri muzikālā kolektīva vairākumu vada tas neredzamais spēks, kas definējams grūti, bet jaušams viegli – tā ir tiekšanās pēc mīlestības, kura izaug pašos un, mūzikas, melodijas, tēlaina, trāpīga vārda izauklēta, skar klausītāja dvēseli. Tā ir iešana ar sirdi uz sirdi. To nevar izdarīt, ja sevī neuzņemam pasaules smieklus un asaras: ja neesam

skolai un pagasta pārvaldes vadītājam Vilnim Sirsonim par atbalstu abpusēji vajadzīgai sirds nepieciešamībai. Savukārt mums tā ir reta iespēja gaišo Ziemassvētku ceļu izstaigāt vēl un vēl, tikties ar ļoti cienījamiem cilvēkiem un izjust to svētsvinīgo noskaņu, kas sasniedzama tikai Dievnamā, kuram pašam savs vārdos netērpjams siltums, akustika un svinīgums.

Klausītāju šoreiz (Zvaigznes diena iekrita svētdienā) bija ļoti daudz. Ikvienu dziesmu pavadīja ilgi un dedzīgi aplausi. Redzējām pretim nākošas acis un jutām atvērtas sirdis. Pēc koncerta bija ļoti patīkami dzirdēt klausītāju iespaidus, apkampties ar dvēseles radiniekiem, ar pilsētniekiem, kas, kultūras un mākslas lutināti, ar tādu sirsnību uzņēma arī mūs.

Dziedošo ķeipeniešu vadītājs **Andris Upenieks**

Ķeipenē jauna biedrība

Ķeipenē nupat izveidota jauna biedrība - **Ķeipenes pensionāru biedrība „Avotkreses”**. Biedrība š.g. 23. janvārī reģistrēta LR Uzņēmumu reģistrā.

Š.g. 4. februārī plkst.11.00 biedrības „Ķeipenes vides centrs” telpās Ķeipenes pagasta Ķeipenes ciema „Viļnos” notiks **pirmā biedrības „Avotkreses” kopā sanākšana**. Aicināti piedalīties biedrības biedri un visi pārējie interesenti!

Daina Zemele

Uzaicinājums

Š.g.12. februārī plkst.11.00 Ķeipenes tautas namā tikšanās un saruna ar Ķeipenes pagasta pārvaldes vadītāju **Vilni Sirsoni** un **Madlienas sociālā centra darbiniecēm**. Varēsiet uzdot jautājumus. Aicināti visi interesenti!

Kas tie par skaistiem ziediem?

Tā man vaicā daudzi, kas, ienākuši manā darba kabinetā, ierauga tumši sārto, spīdīgos bumbuļus, kas rotā epifīta kaktusu, tautā sauktu par lapu kaktusu.

Un tad es pastāstu, ka skaistie bumbuļi patiesībā ir kaktusa augļi, kas ir ēdami. Es gan labāk priecājos par to skaistumu, nevis ķeros klāt pie apēšanas.

Ko mēs parasti darām, kad mēļie vai sarkanie kaktusa ziedi ir noziedējuši un zaudējuši savu skaistumu? Nēmam un nokniebjam vai nogriežam, tādējādi neļaujot augļiem nogatavoties.

Nedariet tā, un jūsu kaktusam arī būs tikpat skaisti ziedi kā manējam!

Tikai nezinu, cik ilgi augļi var karāties kaktusa lapās. Kopš kaktusa noziedēšanas un augļu nobriešanas jau pagājis vismaz pusgads, bet augļi vēl tādi paši kā bija.

B. Mietule

Ko gaidām no jaunā 2013. gada ?

Mirdza Traine. – Ko jaunajā gadā gribētu mainīt savā dzīvē? Kaut ko jau gribētu gan ... lai nebūtu tāda rutīna. Mans darbs man patīk – to noteikti negribu mainīt.

Mirdza savus sapņus un ieceres atstāj noslēpumā, jo viņai nepatīk tādās lietās izstāstīt visai pasaulei.

Vispār – man netiek stāstīt par sevi un par saviem sapņiem. Neesmu no tiem cilvēkiem, kuri ar prieku publiski uzstājas un teic garu garas tukšas runas par neko. Tāpēc arī par sevi teikšu īsi – man viss lielos vilcienos ir kārtībā.

Viss ir atkarīgs no tā, ko mēs domājam. Ja visiem teiksim, ka mums ir slikti – tad tā arī būs. Tāpēc jācenšas domāt labas domas, darīt labus darbus, teikt tikai labus vārdus. Es cenšos....

Manas domas par manu dzimto Ķeipeni? Dzirdēju, ka Ogres novada nākotnes attīstības plānā Ķeipenei un citiem mazajiem novada pagastiem lemta lēna iznīcība – no lauku pagastiem paredzēts atbalstīt un pilnveidot kā centrus tikai divus pagastus – Madlienu un Suntažus. Tāpēc mana vēlēšanās ir – lai Ķeipene nepazustu no Latvijas kartes.

Tuvojas pašvaldību vēlēšanas, tad arī skatīšos, par kuru sarakstu balsot. Katrā ziņā – par tiem, kas vēlas īstenot šādu novada attīstības programmu, savu balsi neatdošu.

Vēl man ir svarīgi, lai Ķeipenē rastos jaunas darba vietas un cilvēkiem būtu darbs tepat, uz vietas. Tad Ķeipenē būs cilvēki un dzims bērni, un Ķeipenes vārds nepazudīs.

Nupat iesāku lasīt Lias Guļevskas un Andra Buiķa grāmatu „Vai tas esi tu vai kāds cits”. Šajā grāmatā ir desmit sarunas ar Latvijā pazīstamiem

cilvēkiem – mediķiem, aktieriem – par kosmosu, domu enerģiju, sapņiem un brīnumiem. Reanimatologs Pēteris Kļava sarunā stāsta, ka Latvija atgādina ausi un ka mēs dzīvojam īpašā vietā. Tad arī es aizdomājos par Latviju.

Es vēlētos, lai mēs, dzīvojot tik īpašā vietā, sadzirdētu Dieva balsi un izdarītu pareizās izvēles, kas veicinātu mūsu Latvijas atdzimšanu un izaugsmi. Bez gudriem un tālredzīgiem, un godīgiem valstsvīriem Latvijas izaugsme nav iespējama. Varbūt tādi reiz būs pie Latvijas stūres? Nu man jāteic tas, ko sacīju iepriekš. Viss atkarīgs no mūsu domām, kas materializējas. Tāpēc vārdu *varbūt* metu laukā no teikuma....-

Andris Laumanis. – Jaunajā gadā man ir viena svarīga apņemšanās – atmest smēķēšanu. Nupat slimoju – biju saķēris vīrusu. Slimošanas laikā nebija spēka un īstas gribas atmest šo netikumu, bet tagad, kad esmu izvesēlojies, tad gan noteikti atmetīšu smēķēšanu, kas ir dārga un neveselīga.

Mūsu ģimene – es, sieva un mazā meitiņa - ļoti gribētu tikt pie savas dzīvojamās platības. Te es domāju nevis

Andris Laumanis jaunajā gadā grib atmest smēķēšanu. Lai viņam tas izdodas!

dzīvokļa īrēšanu, bet gan nopirkšanu. Ceru, ka tas kādreiz mums izdosies.

Ķeipenē mani viss apmierina. Darba vietu gan te ir par maz, bet mēs abi ar sievu strādājam – sieva tepat, Ķeipenē, SIA „Senlejas”, es – ceļu būves firmā „Binders”. Iznāk man uz darbu pabraukāt, bet tā nav liela problēma, jo šogad mēs strādājam Maskavas ceļa būvniecības darbos, kas pašlaik noris Krapes pagastā.

Latvijā 2013. gadā es gribētu sagaidīt lielākas algas un mazākus nodokļus,

kā arī vairāk darba vietu, lai cilvēkiem nebūtu jābrauc projām no Latvijas.

Par jaunajām ģimenēm ar maziem bērniem arī nenāktu par ļaunu padomāt – piešķirt tām dzīvokļus, pabalstus. Citādi ir grūti.-

Feliks Bartkevičs. - Man personīgi jaunajā gadā ir svarīgi, lai saglabājas ģimeniskums, lai visiem maniem ģimenes locekļiem būtu veselība.

Vēl man ar Noru gribētos šovasar tikt uz Dziesmu un deju svētkiem Rīgā. Tautiskās dejas abi dejojām jau kādus 18 gadus. Pašlaik cītīgi ejam uz Ķeipenes senioru deju kolektīva mēģinājumiem un gatavojamies svarīgajam notikumam - Dziesmu un deju svētkiem.

Felikam Bartkevičam ir svarīgi, lai saglabātos ģimeniskās vērtības un lai visiem viņa tuviniekiem turas veselība.

Gribētos arī, lai mūsu daudzdzīvokļu māja *Palejas* tiktu beidzot renovēta. Par mājas renovāciju spriežam jau vairākus gadus, bet tālāk par spriešanu neesam tikuši.

Vēlētos, lai Ķeipenē tomēr tiktu uzcelta jauna estrāde. Tagad ir tik daudz pašdarbības kolektīvu, bet estrādes nav.

Bēdīgā stāvoklī ir pamatskolas sporta laukums - vasarās nesakopts, piemētāts ar atkritumiem. Sporta laukuma asfalta segums savu laiku ir nokalpojies. Kādreiz sporta laukums bija bērnu visiemīļotākā atpūtas vieta vasarās. Tur vienmēr pastaigājās arī jaunās māmiņas ar saviem mazuļiem.

Domājot par Latviju un par tās nākotni, mana vēlme ir, lai politiķi darbojas cilvēku labklājības labā, nedomātu tikai par savu personīgo labklājību.

Un ne mazāk svarīga lieta ir aizbraucēju atgriešanās dzimtenē, Latvijā. Mans dēls Jānis jau ir atgriezies un strādā Latvijā. -

Ķeipeniešus uzklausa **B. Mietule**

Pašvaldības policijas ziņas

Atgādinājums

Gribu atgādināt par Ogres novada pašvaldības 2011. gada 22. decembra saistošajiem noteikumiem Nr.29/2011 „Par ēku numerācijas un ielu nosaukumu zīmju izvietojuma kārtību Ogres novadā”. Šie noteikumi nosaka kārtību, kādā izvietoti ēku numerācijas zīmes, ielu un laukumu nosaukumu zīmes Ogres novadā, tā skaitā arī Ķeipenes ciemā.

Saskaņā ar šiem noteikumiem ēku īpašniekiem, kuru ēku numerācijas zīmes vai kāpņu telpas dzīvokļu numerācijas zīmes ir nolietojušas vai nav izvietotas, **tās bija jānomaina vai jāuzstāda līdz 2012. gada 31. decembrim.** Termins jau ir garām. Tas nozīmē, ka Ogres novada pašvaldības policija, kurai uzdots kontrolēt šo noteikumu izpildi, 2013. gadā brauks un kontrolēs, vai ir izvietotas ēku numerācijas un ielu nosaukumu zīmes un vai šīs zīmes ir atbilstošas noteikumu prasībām.

Ja daudzdzīvokļu dzīvojamajai mājai ir vairākas atsevišķas ieejas, virs ieejām kāpņu telpās jāizvietoj dzīvokļu numerācijas zīmes.

Par noteikumu neievērošanu paredzēts sods: par ēkas un kāpņu telpas dzīvokļu numerācijas zīmes neizvietojumu sods Ls 20,- ; par ēkas un kāpņu telpas dzīvokļu numerācijas zīmes neuzturēšanu kārtībā sods Ls 10,-.

Ceru, ka Ķeipenes ciema centrā dzīvojošie ķeipenieši būs bijuši apzinīgi un ēku numerācijas un ielu nosaukumu zīmes būs izvietojusi, un tās atbildīs Ogres novada pašvaldības saistošo noteikumu prasībām!

Ar saistošajiem noteikumiem varat iepazīties Ķeipenes pagasta pārvaldes telpās vai Ogres novada pašvaldības mājaslapā www.ogresnovads.lv sadaļā Pašvaldība/ Normatīvie akti un attīstības plānošanas dokumenti/ Saistošie noteikumi/Saistošie noteikumi no 1/2010.

Pašvaldības policists **A. Cviguns**

Paldies!

Gribu pateikt sirsnīgu paldies pastniecei **Ilzei Ošenieci**, manai bijušajai kaimiņienei **Ainai Kursītei** un veikala „Lauri” īpašniecei **Sniedzei Dzenei** par atsaucīgo sirdi un izpalīdzēšanu man un manai ģimenei! Lai Jums visām veselība un lai Jums labi, ļoti labi, lai Jums brīnišķīgi iet!

Veronika Svirida

Janvāra aktualitātes

Pamatojoties uz Ķeipenes pagasta iedzīvotāju sūdzību par to, ka vienā no autoveikaliem, kas tirgojas Ķeipenes pagastā, bieži vien tiek pārdotas preces, kurām beidzies derīguma termiņš, un tiek tirgotas cigaretes un alkohols ar Krievijas akcīzes markām, š.g. 4. janvārī kopā ar Valsts policijas Rīgas reģiona pārvaldes Ogres iecirkņa Kārtības nodaļas inspektoru virsleitnantu A. Fjodorovu veicām autoveikala tirdzniecības pārbaudi.

Pārbaudes laikā tika konstatēts, ka autoveikalā tiešām tiek pārdotas dažādas preces, kurām beidzies derīguma termiņš. Bez tam tirgotāji nevarēja uzrādīt preču pārvadāšanas pavadzīmes.

Par konstatētajiem pārkāpumiem personai **Mārītei, dz. 1945.g.**, dzīvo Mālpils novadā, tika sastādīti administratīvā pārkāpuma protokoli pēc **Latvijas Administratīvo pārkāpumu kodeksa 155.⁵ un 155.¹ pantiem.**

Pašvaldības policists **A. Cviguns**

Ķeipenes pagasta pārvaldes lēmumu apskats

Š.g. janvārī Ķeipenes pagasta pārvaldes vadītājs V. Sirsonis pieņēmis trīs lēmumus:

8. janvārī lēmumu piešķirt Ogres novada Ķeipenes pagastā esošajām, AS „Latvijas valsts meži” lietošanā nodotajām zemes vienībām šāds nosaukums: „Ezerkalna mežs”, „Vilku mežs”, „Briežu purvs”, „Pečora purvs”, „Pečora ezers”, „Eiropiņa”, „Parks”, „Jaunais ceļš”;

16. janvārī lēmumu piešķirt no Ogres novada Ķeipenes pagastā esošā nekustamā īpašuma „M.Ozoli”, kopējā platība 20,8 ha, atdalāmajai zemes vienībai ar platību 13,7 ha nosaukumu „Pļavas”;

23. janvārī lēmumu piešķirt Ogres novada pašvaldībai piekrītošajai zemes vienībai ar nosaukumu „Kaltes” un uz šīs zemes vienības esošajām, citai personai piederošajām ēkām un būvēm un plānotajai ēku un būvju apbūvei adresi „Kaltes”, Ķeipene, Ķeipenes pag., Ogres nov.

Lēmumu apskatu sagatavoja sekretāre

B. Mietule

Atceroties skaistos mirkļus

Kavējoties atmiņās par skaistajiem mirkļiem, ko izbaudīju vecā gada nogalē, gribu teikt sirsnīgu paldies par brīnišķīgo koncertu Ķeipenes pensionāru Ziemassvētku pasākumā, kas notika 18. decembrī Ķeipenes tautas namā. Koncertā Andra Upenieka vadītais ansamblis priecēja mūs ar dvēseliskām dziesmām svētku noskaņā, skolēni un pirmsskolas vecuma bērni – ar skaistu dejošanu. It sevišķi jau mani kā vecvecmāmiņu iepriecināja pirmsskolas vecuma bērnu uzstāšanās, jo arī mans mazmazdēliņš Bruno Bombāns bija dancotāju vidū.

Mana dzīve tagad aiziet mājās, sēžot uz gultas malas un skatoties televizoru. Televizors dod man iespēju neklātienē izceļoties pa visu pasauli, noskatīties teātru izrādes, noklausīties šlāgeru mūzikas un dziedājo ģimeņu koncertus. Taču pašmāju mākslinieku – savējo – sniegums ir daudz aizkustinošāks un sirdij tuvāks, jo savējie ir savējie – vislabākie un vismīļākie - vismaz man.

Paldies pasākuma organizatoriem par sarūpēto kafijas galdu un muzikantiem Upeniekiem par skaisto mūziku un dziesmām!

Tikai skumji, ka mēs, vecie ļaudis, paliekam arvien mazāk un mazāk. Daudzi jau citās koncertzālēs klausās koncertus....

Nevaru aizmirst aizgājušos gadus, kad pensijā izvadīšanas pasākumos zāle bija pārpildīta. Es tad dzīvoju Gulbenē, un mēs ar vīru veselus 11 gadus mērojām 270 km garo ceļu no Gulbenes līdz Ķeipenei, lai piedalītos pensionāru svētkos, no kuriem gājām mājās slapjām galvām, Upenieku skaistās mūzikas ritmos izdancojušies.

Arī tagad, kad mana dzīve aizrit četrās mājas sienās, jo man ir grūtības pārvietoties, cenšos izkustēt no mājas un aizbraukt uz pagasta pensionāru svētkiem, lai priecātos par to, ko dzīve mums vēl skaistu sniedz. Kamēr vēl esmu, ir jāizmanto viss, ko dzīve labu un skaistu piedāvā.

Paldies autobusa vadītājam Didzim Ošeniekam par mūsu, pensionāru, izvīzināšanu uz Ogres novada pensionāru Ziemassvētku saietu Ogrē 21. decembrī!

Paldies visiem, kas man dzīvē sniedz palīdzīgu roku! Novēlu visiem laimīgu jauno 2013. gadu!

Agnese Maksteniece

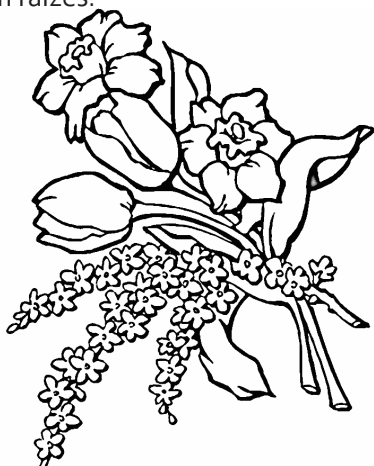
Laires mirkļiem
Ir eņģeļa spārni,
Laires mirkļiem
Ir cīruļa balss.
Prot tie tik maigi
Apskaut un glāstīt,
Dzidri un priecīgi
Vīterot.

Tādēļ ikkatru
Laires mirkli
Sakrāj kā dārgāko,
Kas vien var būt,

Lai ziedlapu puteņos,
Agrajās salnās
Laires sajūta neizzūd.

Lai laimes eņģelis
apskauj un samīļo
visus janvāra jubilārus – gan
lielus, gan mazus! Ļaujieties
līksmībai un priekam, jo brīdis
prieka aizdzen simt rūpju! Lai Jūsu
dzīves sabiedrotie arī ikdienā ir
prieks un optimisms, nevis rūpes
un raizes!

Kultūras ziņas

Š.g. 16.februārī plkst.18.⁰⁰

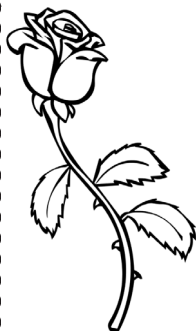
Ķeipenes tautas namā
viesosies

Suntažu amatierteātris „Sauja”
ar Andreja Upīša lugu -
viencēlienu

„Dzimumdienas rītā”.

Režisors Didzis Cauka.

Ieeja – 1 lats.

Man jau vairs
Nevajag daudz....
Tikai spirtus
vējus,

Kas mākoņus jauc,
Tikai siltu liesmu
Ģimenes pavardā,
Mieru un klusumu
Dienas gājumā.
Vēl labus draugus,
Kas spēku dod,

Un kokus, ziedus,
Pie kuriem sirds
Svētlaimi rod.

Ko es te runāju?!

Sirds vēlas vēl
Bezgala daudz!

Janvārī četri
ķeipenieši nosvinējuši apaļas
jubilejas un sasnieguši tiešām
cienījamus dzīves gadu skaitļus.

Sveicam

Rotu Žundu 75. jubilejā

(7. janvārī),

Mirdzu Balodi

70. jubilejā

(9. janvārī),

Ilgu Jandovu

75. jubilejā (19. janvārī) un

Artūru Goldbergu

85. jubilejā (25. janvārī)!

Visiem jubilāriem
vēlam veselību, spēku
un optimismu!

Kaut arī laiks

nemanot nozadzis Jūsu
jaunību, atņēmis spēkus un
veiklību, lai sirds vēlas vēl
daudz un lai Jūs rodiet prieku
un enerģiju tajā, ko dzīve Jums
sniedz šodien!

Mūžībā aizgājuši

Aizsnieg skuju klāta
taka,
Sniegs vēl snieg un
snieg.
Man zem baltas, saltas
segas
Dziļi, dziļi jāaizmieg....

2012. gada 23.
decembrī 74 gadu
vecumā

mūžībā aizgājis

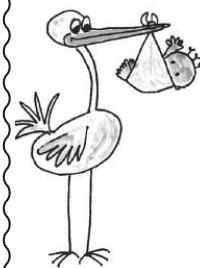
Arnolds Annuškāns.

Š.g. 11. janvārī 71 gada

vecumā mūžībā aizgājis

Ona Gurinoviča.

Patiesa līdzjūtība aizgājēju
tuviniekiem!

Stārķa ziņas

Tēt, dod man
spārnus,
Māt, māci mani
lidot,

Lai visaugstākos
kalnos

Es varētu aizlidot....

Lai tur meklētu sapņus,
Kas debesis piepildīt māk,
Kas visus lietainos mākoņus
No manis prom aizgaiņā...

Sveicam **Ivitu Lecku**
un **Nikolaju Harkeviču**

ar meitiņas **Aleksandras**
piedzimšanu 17. decembrī!

Mazulītei augt veselīgai, ņip-
rai un daiļai, vecākiem – lai
nepietrūkst izturības, mīlestības un
pašai aizlīdzības, meitiņu auklēnot!

Iesakām apmeklēt!

LU Akadēmiskās bibliotēkas telpās Rīgā, Rūpniecības ielā 10, no š.g. 25.
janvāra līdz 28. februārim

gleznotāju plenēra izstāde **“Vasaras Ķeipenē”**.

Dalībnieki: Romāns Rudzītis, Laine Kainaize, Maira Veisbārde, Ligita Caune,
Vita Beikerte, Gunta Brakovska, Juris Ģērmanis, Ziedonis Bārbals.